

35. Lovas András

Ki vétkezett?

Elhangzott: 1995. Budapesten a Gazdagréti református gyülekezetben.

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 35 Lovas András – Ki vétkezett?

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

Vakon született meggyógyítása

Amikor Jézus továbbment, meglátott egy embert, aki születése óta vak. Tanítványai megkérdezték tőle: "Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?" Jézus így válaszolt: "Nem ez vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy láthatóvá legyenek rajta Isten cselekedetei. Nekünk annak a cselekedeteit kell végeznünk, aki elküldött engem, amíg nappal van. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem tud munkálkodni. Amíg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak." Ezt mondta és a földre köpött, sarat csinált a nyállal, és rákente a sarat a vakon született ember szemeire, majd így szólt hozzá: "Menj el, mosakodjál meg a Siloám-tavában", - ami azt jelenti küldött. Az pedig elment, megmosakodott, és visszatért, látott. A szomszédok pedig, és azok, akik látták azelőtt, hogy koldus volt, így szóltak: "Nem ez az, aki itt szokott ülni és koldulni?" Egyesek azt mondták, hogy ez az, mások pedig azt, hogy nem, csak hasonlít hozzá. De ő kijelentette: "Én vagyok az." Erre azt kérdezték tőle: "Akkor hogyan nyílt meg a szemed?" Mire ő így válaszolt: "Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente a szemeimet, és ezt mondta nekem: Menj el a Siloámhoz, és mosakodj meg. Elmentem tehát, és megmosakodtam, és láttam."

Megkérdezték tőle: "Hol van ő?" "Nem tudom" - felelte. Ezt az embert, aki nemrég még vak volt, a farizeusok elé vezették. Az a nap pedig, amelyen Jézus a sarat csinálta, és megnyitotta ennek a szemét, szombat volt. Azután a farizeusok is megkérdezték tőle, hogyan jött meg a látása. Ő ezt mondta nekik: "Sarat tett a szemeimre, aztán megmosakodtam, és látok." Erre a farizeusok közül néhányan azt mondták: "Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot." Mások így szóltak: "Hogyan tehetne bűnös ember ilyen jeleket?" És meghasonlás támadt közöttük. Ezért ismét a vakhoz fordultak: "Te mit mondasz őróla, hogy megnyitotta szemeidet?" Az azt mondta, hogy próféta." János 9:1-17

Kedves testvérek! Talán vannak, akik emlékeznek, arra, hogy ez a történet Jézus és a nép vezetői közötti párbeszéd után következett, amely párbeszéd azzal végződött, hogy "azok köveket ragadtak", hogy Jézust megkövezzék, kiirtsák maguk közül. Azt olvassuk az előző fejezet utolsó versében, hogy Jézus elrejtőzött és kiment a templomból. Érdemes elgondolni, hogy egy ilyen helyzetben mi mit tettünk volna. Valószínűleg amilyen gyorsan csak lehet egerutat keresünk, hogy minél távolabb kerüljünk ettől a veszélyes helytől, és ettől a fenyegető dologtól, t.i., hogy üldöznek bennünket. Jézus azonban, amikor tovább ment, meglátott egy születése óta vak embert. Jézus nem a biztos menekülés útját kereste, hanem meglátta a segítségre szorulókat. És ahogy látni fogjuk, ez a segítség majd még nagyobb "bajba keveri" őt, hiszen újra összeütközésbe fog kerülni a népe vezetőivel és ez egy újabb alkalom arra, hogy elítéljék őt.

Tanítványai szintén meglátják a születése óta vak embert és azonnal elhangzik a kérdés: "Mester, ki vétkezett? Ez, vagy ennek szülei - hogy vakon született?" A tanítványok kérdése egyáltalán nem volt különleges. A korabeli zsidó gondolkodás az volt, amit ez a kérdés is tükröz: ha valakinek valamilyen betegsége van az azért van, mert valamilyen konkrét bűnt követett el. Hiszen különben, ha valaki nem követ el valamilyen súlyos bűnt akkor mért sújtaná őt Isten egy betegséggel?

Ez a kérdés különösen érdekes és izgalmas egy olyan ember életére nézve, aki vakon született. Vajjon ki vétkezett? Ő maga vétkezett? De hát hogyan vétkezhet egy ember már magzat korában - gondolhatják. Ha pedig nem ő vétkezhetett, akkor a szülei vétkeztek? Talán ezért született vakon? Érezzük, hogy a tanítványok megpróbálják megoldani ezt a helyzetet, legalábbis feldolgozni magukban, hogy az egyik ember vakon születik, a másik pedig egészségesen. Ugyanakkor a tanítványok el is távolodnak az embertől. Ez az ember **számukra nem több, mint egy teológiai probléma**, egy elméleti probléma: "Vitassuk meg vajjon miért került ez az ember ilyen helyzetbe. Találjuk meg a választ is a kínzó miéltre." Amikor a tanítványok erről beszélnek és vitatkoznak, és amikor mi is arról beszélünk, hogy valaki vajjon miért került abba a nyomorúságos helyzetbe, amiben van, akkor **ők is és mi is titokban úgy érezzük, hogy törődünk ezzel az emberrel!** Foglalkozunk az ő bajával és ezzel megnyugtattuk a lelkiismeretünket. Mert valljuk be, hogy egészséges emberként beteg - fogyatékos ember közelében lenni egy kicsit mindig kínos, mert nem tudjuk, hogy hogyan viszonyuljunk hozzá. Mert abban a pillanatban, ahogy megtárgyaljuk a dolgot elméleti módon, el is választjuk magunkat attól a másik embertől. Éppen ezáltal maradnak a tanítványok nagyon távol ettől a vaktól.

Ez a gondolkodás tehát, amiből fakadt a tanítványok távolságtartása is, t.i., hogy bűn és betegség ilyen módon összetartoznának, ma is megtalálható közöttünk is. Nagyon sok beteg emberrel találkozom, nagyon sok beteg embertől hallok: **"Miért sújt engem az Isten? Miért ver engem az Isten - hogy ez és ez a betegség ért?"** Mit tettem én ellene, milyen nagy bűnt követtem el, hogy ez a betegség érte az életemet, hogy Isten csapása van rajtam? Kérdés, hogy magunkra ismerünk-e? Sok embernek ez a legmeghatározóbb gondolata, amikor valami nyomorúságban van, betegségben van: "Mit vétettem? Mit vétettem, hogy Isten ilyet tesz velem? Ez a gondolkodás azonban nem marad követelmények nélkül az ember életében hanem tovább is vezet. Először is **bűntudatot okoz**, t.i., hogy ha a betegség valóban nem más az életemben, mint Isten csapása, Isten büntetése egy bűn miatt, akkor, ha beteg vagyok, biztos, hogy valami nagyon súlyos bűnt követtem el. Esetleg az ilyen ember meg is találja múltjában azt a hibát, ami miatt talán most Isten sújtja őt a betegséggel. Kiválaszt magának egy dolgot, és azt mondja, ez az én életemnek a nagy-nagy bűne és ezért ér engem Isten csapása. Eszébe sem jut, hogy amikor valaki vétkezett, akkor azzal Istenhez mehet. Bocsánatot kérhet és nyerhet. Eszébe sem jut, hogyha valaki Istentől bocsánatot nyer, akkor önmagának is meg kell, hogy bocsássa azt a dolgot, mert ha Isten megbocsátotta, akkor ő sem hozhatja fel újra és újra. De az ember sokszor nem jut el ide, és a szívében nincs más csak önvád. S amikor valaki súlyosan beteg, tele van önváddal a betegsége miatt, akkor még csak mélyebbre kerül a testi-lelki bajban.

De az is lehet - és az egy másik lehetőség -, hogy az ember **nem talál magában olyan konkrét bűnt**, amiért úgy gondolja, Isten sújtaná őt. Ez Jób könyvének a nagy problémája is, amikor Jób barátai azt mondják Jóbnak: Biztosan valami nagyon komoly bűnt követtél el, mert különben Isten nem sújtana téged ezzel a nyomorúsággal. S Jób azt mondja, én nem azt állítom, hogy bűntelen vagyok, de higgyétek el, semmi különlegeset nem tettem, egyszercsak elért engem Isten keze. De az ember, aki nem talál magában valami komoly bűnt, és

ugyanakkor azt gondolja, hogy a betegség mindig Isten csapása, az **szükségszerűen kételkedni fog**. Kételkedni fog Isten igazságosságában, jóságában és az ő szeretetében. **"Igazságtalanul ver engem az Isten!"** Mit tettem, hogy ez ért? Ez a kételkedés pedig vádba, keserőségbe és haragba fog átsapni. Talán ismerünk ilyen embereket, akik azt mondják: "én többet nem megyek templomba!", vagy "én azóta nem vagyok hajlandó templomba menni, amióta engem Isten igazságtalanul betegséggel, balesettel, nyomorúsággal sújtott". Vagy sokszor ez olyan módon jön elő, hogy én nem megyek templomba, mert valaki más beteg lett, vagy valaki meghalt, akiről én tudom, hogy semmi rosszat nem csinált, és Isten igazságtalan.

A **bűntudat**, valamint az **Isten elleni keserűség és vád**, mind a kettő olyan állapot, ami nem a helyes irányba vezet. Ezeket meggondolva mondhatjuk, láthatjuk, hogy ez a gondolkodás, ami a tanítványokat is jellemezte, valamint a korabeli zsidó társadalmat is, semmiképpen sem lehet igaz.

De még mielőtt azt néznénk meg, hogy Jézus mit válaszol erre, szeretnék ennek a gondolkodásnak egy másik vonatkozására is rátérni, amit ma már nem lehet elkerülni. A kérdés ugye elhangzott, lehet-e, hogy ő maga vétkezett és azért született vakon? Igen, válaszolna egyre több és több ember, de nem a magzat korában hanem az előző életében. Talán mindannyian hallottunk erről a gondolkodásról. Vegyük komolyan ennek veszélyét, mert a társadalmat átjárja a reinkarnáció tana. Ez arról szól, hogy az ember - az élőlény - egy lélek, és ez a lélek újra és újra testet ölt, itt van a földön, meghal, újra testet ölt. Egészen addig történik ez, amíg el nem éri azt a boldog állapotot, ami a budhizmusban a nirvána, a tökéletesség állapota, amikor kikerül végre a lélek a testből, amiben szenved. De milyen módon kerül ki? Ezt az úgynevezett karma határozza meg. A karma törvényének a lényege, hogy olyan állapotban vagy, életedben azt éled át, amit magadnak szereztél. Ha az előző életedben gonosz voltál, kegyetlen voltál és bűnt követtél el, akkor a következő életedben ennek a jutalmát fogod élvezni. Ha az előző életedben jót tettél, akkor a következő életedben valamilyen áldás, vagy valami jó származik ebből. Ha tehát vakon születik egy ember, akkor az az ő bűne, mert az előző életében önmaga választotta ezt. Érezzük-e, hogy milyen kegyetlen ez a gondolkodás, hiszen ha valaki vakon született vagy nyomorult és nyomorék, és azt mondjuk, hogy ez azért van, mert ő maga választotta az előző életében, akkor ebben a pillanatban mi is távolságot építünk, falat építünk. Miért is segítsünk neki? Indiában a kaszt rendszer egyik fenntartója éppen ez. Miért lehet valaki iszonyúan nyomorult és szegény, úgy, hogy évezredek keresztül nem változik, azért mert maga választotta, mondja ez a kegyetlen tan. Ez iszonyatosan hamis gondolkodás.

Jézus mit mond a tanítványok kérdésére? "Nem ő vétkezett és nem is az ő szülei." Jézus valami olyat állít, ami a karma törvényének ellentmond. Senki ne akarja a reinkarnációt a Bibliából igazolni. A másik dolog, amit meg kell jegyezni: Jézus nem azt mondja, hogy ez az ember nem vétke egyáltalán, és a szülei sem vétkesek. Erről sincs szó.

Jézus azt mondja, hogy egy konkrét betegséget és nyomorúságot nem lehet egy konkrét bűnből levezetni. Nem feltétlenül vétkezett valaki, aki nyomorult, aki beteg. Alkalmanként le lehet vezetni: egy alkoholista, édesanyának nagy eséllyel beteg lesz a gyermeke, és mondhatunk más példákat is. De nem igaz, ha valakit valami betegség ér, ez azért van, mert Isten csapása sújtja őt **egy bűnért**.

Ez most nekünk szóló üzenet: Szenvedésed és betegséged nem feltétlenül és nem elsősorban Isten csapása egy bűnért. Ne valld, hogy Isten sújt, vagy Isten büntet, mert szívinfarktusod volt, mert egy baleset ért, vagy mert valamilyen betegséggel születted.

Azt se hidd, hogy Istennek kevésbé vagy fontos, Isten kevésbé szeret most, amikor beteg vagy, mint amikor egészséges voltál, hogy Isten kevésbé szereti azt, aki nyomorult, mint azt, aki egészséges. És ez ne okozzon semmiféle **hamis büntudatot** senkinek.

Jézus azonban folytatja. Lehet, hogy a te problémád, nem a hamis büntudat, hanem az Isten elleni a keserűség, harag és vád. Amit Jézus mond, az erre is válasz. Jézus nemcsak azt mondja, nem igaz, amit ti gondoltok, hanem fel is mutat valami pozitívat, hogy hogyan kell gondolkodni, amikor valaki szenvedéssel találkozik. Azt mondja, nem ő vétkezett, nem is az ő szülei, hanem azért van ez így, hogy **"nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei"**. Ez nem azt jelenti, hogy Isten valakit nyomorékká tesz azért, hogy később learassa a babérokat azáltal, hogy meggyógyítja. Hanem ez azt jelenti, hogy a szenvedésben nem az a kérdés, hogy miért van ez, hogy mi ennek az oka, mi ennek az eredete, mert erre választ nem igazán kapunk. Az a döntő, hogy mi ennek az eredménye, hogy Isten mit tud ebből a te életedben kihozni. Ez **teljes változás, teljes fordulat az ember gondolkodásában**. Add fel az örök miértet, ami kínzó és úgy sem kapsz rá választ, hogy miért történt ez velem, hogy miért történt ez vele, hogy miért érte őt ez. Mert mi lenne, ha választ kapnál rá? Nem lenne könnyebb egy cseppet sem a sorsod. Ez a miért csak az Istennel való perlekedésnek a megjelenése. És tekints arra, amit Jézus mond: azért van, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei. Hogy megváltozzon a gondolkodásod és megváltozzon minden. Hogyan lesznek tehát nyilvánvalóvá Isten cselekedetei ezen a vakon született emberen? Hiszen ha Jézus ezt mondja, akkor meg is történik.

Egy kicsit gondoljuk bele magunkat a vak helyzetébe, ahogy ott ül vagy áll valahol teljes sötétségben, nem látva semmit. Hallja a tanítványok kérdését. Ki vétkezett? Hallja Jézusnak a választ. "Nem vétkezett sem ő, sem a szülei, hanem azért van ez, hogy **Isten cselekedetei legyenek nyilvánvalóvá**."

Ez az ember, aki teljes sötétségben él, egyszercsak azt érzi, hogy valami meleg dologgal megkenik a szemeit. Érzi, hogy valami történik vele, megérintik, de miért? Miért küldik el megmosakodni? És mi köze van ennek Isten, a Mindenható cselekedeteihez? Mi lehet nyilvánvaló eszerint a beszélő szerint még az én életemben is? Ami még itt és most megmutatkozhat, talán énrajtam is? Érzi magán a meleg sarat, és hallja, hogy elküldik. Érzi magán a vizet, ahogy megmosakodik.

Értitek, látjátok hogy hogyan gyullad, gerjed hit az ember szívében, aki Jézussal találkozik. "És elment és megmosakodott és látott!" A beteg emberen nyilvánvalóvá lesznek Isten cselekedetei akkor, amikor Isten meggyógyítja. Ez nem kizárólagos dolog, másban is nyilvánvalóvá lehet Isten tette. Erről még beszélünk, de a gyógyulást nem kerülhetjük ki. Jézus szavaiból és tetteiből egy dolog egyértelmű: Isten cselekedete itt a gyógyítás, a gyógyulás. **Isten nem a betegség pártján van,** Isten sohasem leli örömét egy betegségben, egy nyomorúságban. Milyen Isten lenne az ilyen Isten? Látni fogjuk azt is, hogy Jézus az egész embert gyógyítja meg. Nemcsak arról van szó, hogy visszakapja a látását, hanem, hogy új életet is kap Krisztusban. De újra mondom, ez a gyógyítás és gyógyulás Isten kegyelmét, együttérzését és dicsőségét ragyogtatja fel az ember életében. **Akkor is így van ha egy gyógyítás orvosok és gyógyszer által történik és akkor is így van, ha Isten direkt módon avatkozik be és gyógyít meg valakit.**

Azt is el kell mondani, hogy a keresztyén gyülekezet az Istentől való gyógyulásnak a helye. Ahol Jézus cselekszik, mert azt mondjuk, hogy a keresztyén gyülekezetben Jézus cselekszik, cselekszi Isten munkáit. Nyilvánvalóvá teszi a bűnbocsánatban, a szabadulásban. Abban,

ahogy Isten bennünket megszólít, vezet és eligazít, és abban is, ahogy Isten testileg és lelkileg helyreállít bennünket.

Jézus a saját cselekedeteiről, ezekről a munkákról beszélve később azt mondja, hogy "bizony, bizony mondom nektek, aki hisz én bennem azokat a cselekedeteket cselekszi, amelyeket én teszek, sőt ezeknél nagyobbakat is". Elhitte ezt valaki? Az első keresztyének el kellett, hogy higgyék, ezért alakult ki az a gyülekezeti gyakorlat, amit így olvasunk Jakab levelében: "Beteg valaki közöttetek? Hivassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte és kenjék meg olajjal az Úr nevében, és a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett el bocsánatot nyer. Valljátok meg egymásnak bűneiteket és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok". Minden igehirdetés után imádkozunk a betegekért. Ez nem szokásból van, ez egy nagyon komoly dolog. Nem azért tesszük mert úgy általában ezt kell tennünk, hanem azért mert hisszük, hogy Istennek van hatalma gyógyítani. Amit ez az ige mond, az valami többről beszél és ezt vegye komolyan, ha beteg valaki közöttetek, ha szenved: menjen oda a gyülekezetben a testvéreihez, a gyülekezet elöljáróihoz, a gyülekezet lelkipásztorához, és mondja meg: "imádkozzál értem". Erről szól ez az ige! Hadd mondjam, hogy remegve mondom ezeket a dolgokat, nem azért beszélek erről, mert erről könnyű és jó beszélni. De nem beszélhetek másról, ha erről beszél az Isten igéje. Nem rejthetem el előletek, hogy ezt mondja az Ige, hogy aki beteg az várja Istentől azt, hogy Ő eljön hozzá imádságra, megépíti, meggyógyítja, felépíti.

Az Isten igéje azonban másról is beszél és, ezt sem rejthetem el: Nem mindig mindenki gyógyul meg. Nem minden vak nyerte vissza a látását Jézus idejében és ma sem. De Isten dicsősége és **Isten cselekedetei akkor is nyilvánvalóvá lehetnek benned**, ha nem gyógyulsz meg ilyen módon. A betegségen, nyomorúságon keresztül Isten dicsősége mutatkozhat meg, nem azért mert a betegség önmagában jó, nem, hanem azért mert Isten a rosszon keresztül is tud hatalmasan cselekedni benned és általad. És akiben ez a belső változás megtörténik az Isten munkája által az szabad lesz a keserűségtől, a haragtól, a kételytől, a vádtól.

Hallgattam egy műsort a rádióban valamikor a nyár elején, tavasszal, amiben egy ember bizonyosságot tett a Jézus Krisztusban való hitéről. Ez nagyon megrendítő bizonyágtétel volt. Ez az ember ma már vak, de nem vakon született. Azt mondha, hogy amikor kiderült, hogy olyan betegsége van, hogy meg fog vakulni, ez a helyzet fordította őt Isten kereséséhez és megtalálta Krisztust. Azt is lehet mondani, hogy Isten megtalálta őt. És ami a legmegdöbbentőbb volt, és a legelgondolkodtatóbb ebben a bizonyágtételben, az az volt, hogy azt mondta ez az ember, hogy a mostani állapotomat, tehát amikor már vak vagyok, de ismerem Krisztust, ismerem Istent, **nem cserélném el az előző állapottommal**, amikor láttam, de nem ismertem Istent.

Milyen ember akarsz lenni? A betegségben keserűen vádoló vagy Krisztusi örömtől ragyogó? Valaki, akiből a panasz árad, vagy olyan ember, akiben Isten dicsősége és munkája meglátszik? Valaki, aki a "miért" nem jutott túl, aki "a mért történt ez velem" kérdésnél leragad, vagy valaki, aki azt **kérdezi és figyeli, hogy mit hoz ki ebből Isten**, hogyan lehet még nagyobb az ő dicsősége az életemben a nyomorúságomon keresztül? Mert a betegségben nemcsak a gyógyuláson keresztül lehet nyilvánvalóvá Isten cselekedete, hanem úgy is, hogy a **bensődet formálja át**. Ez a két dolog nem mond egymásnak ellent. Ha azt mondjuk, hogy Isten nem mindig gyógyít, de a bensőnket át akarja formálni, hogy úgy munkálkodjon bennünk, és a betegségünkben és az erőtlenségünkben legyen nyilvánvalóvá az ő dicsősége, ezzel nem azt mondjuk, hogy Isten nem gyógyít. Ez a két dolog nem zárja ki egymást. De akkor honnan tudhatom, hogy melyiket akarja velem Isten? És hogyan történik ez meg? A

válasz: Ha hittel és engedelmességgel állsz Jézus elé, akkor világosságot fogsz nyerni. Figyeljük, hogy mit tett a vakon született. Jézus azt mondja neki, menj el és mosakodjál meg a Siloám tavában, és utána azt olvassuk, hogy elment és megmosakodott és látott. Utána a szomszédoknak elmondja, hogy mitörtént vele, amikor megkérdezik hogyhogy te látsz, amikor vak voltál? És ő azt mondta, hogy egy ember sarat kent a szememre és azt mondta nekem, hogy menjek el és mosakodjam meg. És én elmentem és megmosakodtam és most látok. Meg vagyok győződve, hogy János evangélista azért írja le négyszer, hogy mit mondott Jézus és mit válaszolt, mit tett ez az ember, hogy megmutassa, hogy a hit és az engedelmesség az, amely számára gyógyulást hozott.

Egy ószövetségi történet méginkább aláhúzza, hogy az engedelmesség mennyire fontos ebben a helyzetben. Egy alkalommal Elizeus próféta előtt megjelenik egy szír hadvezér, egy magas rangú férfi, aki leprás volt. Hallott arról, hogy Izrael Istenének van hatalma őt meggyógyítani. És amikor elmegy Elizeushoz kincsekkel és a próféta kiüzen és azt mondja Naámánnak: Menj el és hétszer merülj el a Jordánban és meggyógyulsz. Naámán felháborodik: "egy magasrangú emberhez nem jön ki egy próféta? Azt hittem hogy ki fog jönni hozzám, megérinti a sebeimet, megken valamivel és meggyógyít. Nem megyek el!" Valaki azt mondja neki, hogy próbáld meg! És elmegy és hétszer megmerül a Jordánban és meggyógyul.

Ez az ember hitt és azonnal engedelmeskedett, akiről itt olvasunk. Isten cselekedetei csak akkor lehetnek nyilvánvalóvá az életedben, ha engedelmeskedsz Jézus szavának, ha hallgatsz őt, ha kapcsolatban vagy vele és keresed, hogy mit akar cselekedni a te nyomorúságodban.

De mit jelent ez a betegségben szenvedőknek? Meggyőződésem, hogy Pál apostol példája egész konkrét útmutatást ad a számunkra, a Korintusi levélben. Azt mondja: **"tövis adatott a testembe"**. Ez vagy betegség, vagy valami más nyomorúság, de mindenképpen valami fájdalmas dolog. Mit tesz ebben a helyzetben az apostol? Azt mondja: "háromszor kértem az Urat, hogy ez távozzék el tőlem". Ez az ember első reakciója. A gyógyulást keresi. Itt szükség van a hitre, az engedelmességre. Pál hitte, hogy Isten el tudja venni tőle az ő tövisét. Pál, akinek munkája által százak gyógyultak meg és szabadultak meg, biztos, hogy hittel könyörgött: Vedd el Uram az én tövisemet, vedd el az én nyomorúságomat!

Felteszem a kérdés, hogy te hiszed-e, hogy Isten képes cselekedni? Helyreállítani és meggyógyítani? Kész vagy ezért embereket hívni és imádkozni? De Pált utána tovább vezeti Isten, és azt mondja neki, hogy "elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el". Nem következett be a gyógyulás Pálnál, nem következett be a szabadulás. Pál ezt elfogadta! Értjük? Először minden normális ember a szabadulást és gyógyulást kéri Istentől.

Hittel kérjétek! De legyetek készek arra, amire Pál. Ha Isten nem úgy cselekszik, ahogy ő szeretné, azt is elfogadja. Meghallja amit Isten mond neki, mert Isten mondja! És ha valaki azt kérdezi, hogy ebben hogyan mutatkozhat meg Isten dicsősége, és hogyan lesz nyilvánvalóvá az ő tette, hallja meg amit Pál mond: Legszívesebben az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért a Krisztusért öröömöm telik az erőtlenségeimben, mert amikor erőtlenség vagyok akkor, vagyok erős. Pál életében a gyengeségben mutatkozik meg Isten dicsősége és abban, hogy nem szabadult meg ettől a tövistől.

Végezetül még egy üzenetet kell mondani azoknak, akik nem szenvednek. Mert Jézus erről is beszél és ezt érintettük is már a tanítványoknál. A tanítványok nem szenvednek ebben a helyzetben, ők nem betegek. Azok, akik nem szenvednek, de betegek között vannak - és nincs

köztünk olyan, aki nem találkozik szenvedőkkel - Jézus nekünk üzen akkor, amikor azt mondja: **"amíg nappal van annak a cselekedeteit kell cselekednünk aki elküldött engem, mert eljön az éjszaka és akkor senki sem munkálkodhat"**. Vegyük észre, hogy Jézus ezt a tanítványokhoz intézi: Ti vitatkoztok arról, hogy mi legyen ezzel az emberrel, vagy miért van ilyen helyzetben és így távol vagytok ettől az embertől. De figyeljete: nekünk cselekedni kell, amit Isten cselekszik. Azaz bevonja a tanítványokat. Nektek ne elméleti probléma legyen egy másik szenvedő, ti ne gondolkodjatok ezen, ne vitázzatok, ne elmélkedjete, ne sópánkodjatok mások baja miatt, hogy miért, hogyan, vagy mi lesz vele, hanem **vegyetek részt az Isten munkájában**: cselekedjétek, amit az Atya cselekszik.

Végy részt Isten munkájában, azaz, ha valaki kér, vagy ha nem kér, ajánld fel neki, hogy imádkozol érte. Imádkozol azért, ha Isten azt akarja, meggyógyuljon, jöjjön ki a nyomorúságból. Imádkozz azért, hogy ha Isten azt akarja, akkor belülről formálódjon át: a nyomorúságában, erőtlenségében találja meg Krisztus erejét. Ha az Atya azt munkálja, hogy valakit vigasztalni kell, szeretni kell, és pártfogolni kell, akkor állj oda mellé és **cselekedd ezt**. Ne csak beszélj, hogy milyen nehéz helyzetben van a másik, mert nem cselekedhetsz akármikor és nem teheted akármeddig. Jézus egy közmondást mond: "Amíg nappal van, addig lehet dolgozni, de amikor lemegy a nap és sötét van nem lehet dolgozni." Mit jelent ez az Ő életére nézve? Jézus azt mondja nem mindig vagyok itt veletek! Először ez ő földi működésére utal, de ezt nekünk másként is lehet értenünk. Van amikor lehet Krisztus nyíltan hirdetni, van amikor nem lehet. A történelemben változnak az idők és a helyzetek. A politika meghatározhatja, hogy valahol lehet-e beszélni Krisztusról, vagy nem lehet. Addig kell tenni, amíg lehet. Amíg nappal van. Most lehet, nappal van. Pl.: Médiaiban.

De más értelemben is meghatározott az idő. Amíg élsz, addig ilyen értelemben nappal van számodra, addig teheted, addig segíthetsz, addig szerethetsz. Ha már meghaltál, akkor éjszaka van és nem teheted.

Egy másik értelemben is igaz ez. **Ameddig Krisztus nem jön vissza, addig lehet**, mert addig a kegyelem ideje van. Addig emberek hozzá fordulhatnak betegségben, és akár azáltal, hogy meggyógyulnak, akár azáltal, hogy megtanulják Istentől elfogadni állapotukat. De ez sem tart bármeddig. Eljön tehát az éjszaka, amikor ezt már nem teheted. Jézus arra hív: tegyed most, szeress most, menj és fogd meg a kezét a szenvedőknek, törődj a nyomorultakkal és légy vigaszul és pártfogóul azok számára, **akiknek szüksége van rád**.

Eldől, hogy vallásos elmélet-e a hitünk vagy pedig gyakorlati. Csak beszélünk, vagy cselekszünk? Boldog ember az, akiről Jézus majd azt mondja, **munkálkodott amíg lehetett, hogy Isten munkatársa volt a gyógyításban, a vigasztalásban, a bátorításban, a támogatásban**. De csak addig amíg nappal van! Ámen

Urunk! Szívünkben oly mélyen van beleégetve a szó és a kiáltás, hogy miért! Bárcsak Szentlelked meggyőzne és megszabadítana most bennünket, attól, ami hiábavaló, attól amire nincs válasz, és meggyőzne arról, hogy a válasz az, hogy Te szeretsz, hogy Te eljössz hozzánk és a Te dicsőségedet megmutatod a mi életünkben. Szeretnénk elfogadni azt, amit Te cselekszel, ha gyógyulást cselekszel akkor gyógyulást, ha a gyengeségben mutatod meg a dicsőségedet, akkor a gyengeséget. Add hogy mindannyian megértsük a Te akaratodat, felismerjük a Te hangodat és a Te beszédedet. Látnod Urunk, hogy mennyire nehéz nekünk. Látnod, hogy milyen háborúság van sokszor a gondolatainkban és a lelkünkben. Győzz meg bennünket arról, hogy szeretsz. Hogy elfogadtál az Úr Jézus Krisztusban, hogy kegyelmedet kiárasztottad ránk, hogy fiaiddá, gyermekeiddé fogadtál bennünket. Kérünk Urunk azokért

akik betegek, de még egyszer sem mertek hittel Tehozzád menni. Adj nekik szabadságot arra, hogy eléd vigyék az ő bajukat, eléd vigyék egész életüket. Rád akarjanak hallgatni és neked akarjanak engedelmeskedni, bárhogyan is cselekszel. Kérjük, hogy gyógyításodat hozd el az ő életükbe. Állj melléjük testileg-lelkileg. Erősítsd meg őket. Kérünk téged azokért, akik sokszor kiáltottak és Te nem úgy válaszoltál nekik, ahogy ők várták. Hadd fogadják el, amit te gondolsz, és hadd tudják és érezzék, hogy Te a meglévő betegségben és nyomorúságban is az ő javukra vagy. Mert dicsőségedet mutatod meg nekik is és másoknak is. Kérünk, hogy a szomorúságban vigasztalj, a vádaskodásban szabadíts bennünket. Köszönjük Urunk, hogy szereteted kiáradt erre a világra a te Fiad által. Szeretnénk ezt megvallani, másoknak átadni. Ne engedd, hogy közömbösek legyünk, távolságtartók, a nyomorúsággal pusztán elméletileg vitatkozók, hanem kérdések és válaszok keresése helyett hadd legyünk ott ahol Te látni akarsz minket, hadd cselekedjünk azt amit Te akarsz cselekedni rajtunk keresztül és általunk. Így jövünk Urunk most eléd. Hallgasd meg a csendben elmondott imádságainkat is, amit most mondunk el tened. Ámen.